

חנן נטר:
**„מנגנון שמירת הנוזלים
 שווה אצל כולם!“**

בשני ימי-השרב הקשים בשבוע שעבר הורה משרד- החינוך שלא לקצר את יום-הלימודים, אבל בתי-ספר מסויימים בכל זאת שלחו את הילדים הביתה מוקדם יותר. פניתי אל רופא-הילדים הד"ר חנן נטר ושאלתי אותו מי צדק.

כאופן כללי אין הבדל גדול בין חררי-הכיתה לבין הסלון הלא- ממוזג, וכידוע לא כל הסלונים ממוזגים. לכן אני מאמין שהילדים יכולים להישאר בבית-הספר, בתנאי שבית-הספר ידאג להגביל אותו.

● כמה?
 לא לאפשר להם לצאת החוצה כהפסקות, למנוע מהם להשתולל פיזית, ולמנוע מאמץ אינטלקטואלי מיותר.

● לימודים אינם נחשבים כמאמץ אינטלקטואלי?
 המגמה בימים כאלה צריכה להיות לשמור על המיסגרת בכיתה. לשבת ולשוחח ולא ללמוד תומר חריש. אבל אני מניח שממילא עושים את זה. הרי גם למורים חם, וקשה להם להתאמץ.

● ומה עם שתייה?
 יש פאניקה גדולה בעניין השתייה. נכון שצריך לשתות, אבל לא מתים אם לא שותים במשך שעותיים בכיתה.

● אנחנו מדברים על חום של 40 מעלות!

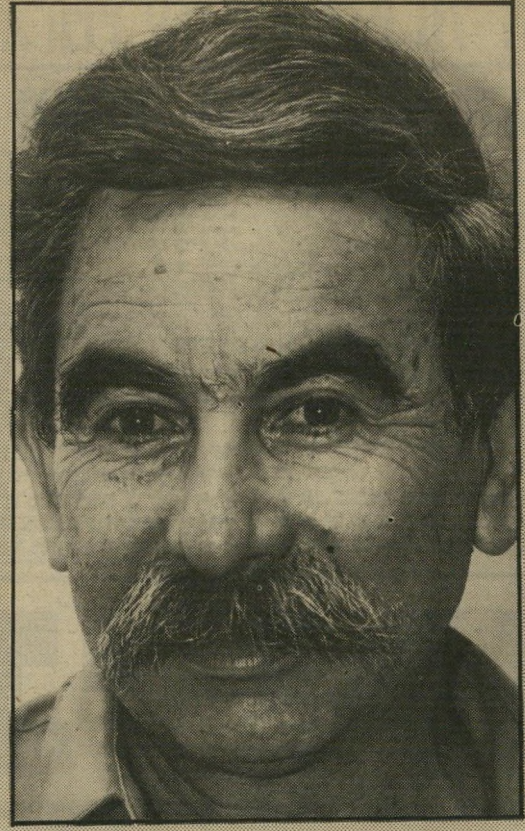
רפואה

כן, כהחלט. באילת יש הרבה מאוד פעמים בשנה 40 מעלות. הגוף מסתגל מהר מאוד. אגב, במחקר שעשו בבית-החולים האילתי יוספוטל הסתבר שמנגנון שמירת-הנוזלים אצל בדואים כסיני ואשכנזים באילת הוא שווה, והבדואים אינם מתרגשים מחום של 40 מעלות.

● ומה אתה מציע לאמהות, אחרי שעות בית-הספר?

לדאוג שהילדים יישארו בבית ולא יווצו יותר מדי. במילים אחרות, שיישבו מול הטלוויזיה. אגב, בקשר לשתייה אני מציע לתת לילדים לשתות בריוק מה שהם אוהבים, מהג'אנק שהם אוהבים הם ישתו כפול מאשר משהו שאינם אוהבים.

● איך נרע אם הילד שתה די או לא?
 רק אתמול שמעתי ברדיו שיחה עם הפרופסור שנפלד, ואני מאוד מתפלל איך לא חשבתי על זה בעצמי. הפרופסור שנפלד הציג פשוט להסתכל בשתן. אם השתן בהיר, סימן שיש די נוזלים. אם השתן כהה, זה סימן שהילד או המבוגר לא שתה די פשוט, נכון?
 (דניאלה שמי)

ישראל („פוצי“) ויסלר:
**„רציתי להיות כמו
 מנדלי מוכר-ספרים!“**

שוב השבוע הזה, שהמו"לים קוראים לו „שבוע-הספר“ והסופרים קוראים לו „שבוע המו"לים“. תשוב בחדאי יחזרו הטענות שרק המו"לים מרוויחים והסופרים מקופחים. דעוון מקורי (לעת עתה) עלה בדעתי של סופר-הילדים ישראל („פוצי“) ויסלר. הוא קנה מהוצאת „מסדה“ את כל ספריו, וגם את הגלופות של ספריו, „שמסדה“ כבר אינה מדפיסה.

פוצי הדמיס את הספרים על חשבונו שלו, ובשבוע הספר הוא ימכור את התוצרת שלו בעצמו. שאלתי אותו: לא תתבייש?

בטח. ניסיתי לגייס עוד סופרי-ילדים, שיעשו כמוני, כדי שנעבור את מחסום-הבושה ביתר, אבל המו"לים שלהם לא ראו

ספרים

בעין יפה את הסידור הזה, ולכן נשאיתי לבד ונאלצתי לבקש מהבן שלי שיעזור. הוא ימכור את הספרים ואני אעמוד בצד קצת מבוויש.

● מרוץ, בעצם, „מסדה“ הכבידה לרעיון שלך?
 למסדה יש ספרים חדשים בכל שנה, והיא החליטה שלא להדפיס שוב ספרים ישנים כמו איה הצ'ונ'ית שלי, ספר שנמכר כבר במשך הרבה שנים. הצעתי להם בסף תמורת הגלופות, וגם שילמתי עבור ספרים אחרים שלי שקניתי מהם. כך שהם לא הפסידו. מי שיכול להפסיד זה אני, אם לא אמכור.

● ואם תמכור, תרוויח יותר מאשר אילו היית מוכר באמצעות המו"ל?

אותו הדבר, או קצת יותר. אבל ארע, כפעם הראשונה בחיים, כמה ספרים בריוק מכרתי בשבוע-הספר.

● בכל זאת לקחת סיכון. הרי כבר שילמת למנדלי, מבלי לרעך כמה תצליח למכור, אם בכלל.
 צמון, לקחתי סיכון, אבל נורא רציתי להיות כמו מנדלי מוכר-ספרים. אם הוא מכר, גם אני אמכור.
 (דניאלה שמי)

חיים וייצמן:
**„עם שם כזה – פוגשים
 אנשים מעניינים!“**

נדמה כי אין מוסד מושמץ, מחורף ומגודף יותר מהכנסת, ואין אנשים הסופגים ביקורת, לפעמים גם גסה ומעליבה, יותר מאשר חברי-הכנסת. אבל ראה זה פלא: בכל ארבע שנים, בפרוס עונת-הבחירות, מנסים יותר ויותר אנשים להצטרף למוסד המושמץ בתור חברים, והם מוכנים לעשות דברים רבים כדי להצליח ולהיכלל בין ה-120, ובכלל זה שימוש בגימיקים.

עם אחד מהם, שהגימיק שלו הוא שמו, נפגשתי בימים אלה.

● חרין מהשם שלך, מה יש לך להציע לכנסת, ודרכה לנו, הבורחים?

נכון שהשם שלי הוא גימיק, אבל נדמה לי שיש לי, מלבדו, מה לתרום לכנסת.

● מה, למשל?

הייתי רוצה לעשות כשני תחומים עיקריים: סידרי שילטון ומינהל.

● זה לא קצת כוללני?

אני אהיה יותר ספציפי. במיפלגת-העבודה — המיפלגה שלי — כבר יותר מ-20 שנה כותבים במצע שצריך לשנות את שיטת-הבחירות. מי שרחף בעניין זה היה גר יעקובי, אבל הוא הלך להיות שר. אחריו הגיע שימחה דיניץ, אבל הוא הלך לסוכנות. אני הייתי רוצה מאוד לרחוף בעניין זה.

● ומה עוד?

יש הרבה עבודה. אנחנו נחים על זרידפנה שנבלו כבר מזמן. אנחנו אוהבים לחשוב שאנחנו מרינה מתקמת מבחינת המחקר

● למה אתה מאמין שתצליח לעשות מה שאחרים לא הצליחו?

מי שלא מאמין, מה נשאר לו?

● אפסיות, למשל.

אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו אפסיות.

● הבה נעזוב את התוכניות לרגע, ותספר לי איך זה להיות בעל השם חיים וייצמן?

די מצחיק, בעצם. בכל פעם כשאני ניגש למישהו שאינו מכיר אותי ואומר „שלום, שמי חיים וייצמן“, עונים לי „שלום, שמי תאודור הרצל“, או דויד בן-גוריון, או אישים אחרים. האחרון טען שהוא ג'וזף סיקסו. את רואה, פוגשים אנשים מעניינים.

● אתה קרוב של הנשיא הראשון?

לא, אבל עזר וייצמן בכל זאת קורא לי „הרוד“.
 (דניאלה שמי)

מיפלגות